

Chương 240: Công Quốc Saint-Owan (5) - Sự Cho Phép Của Bố Vợ

(Số từ: 3780)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

16:11 PM 12/05/2023

Tôi đã hoàn thành tất cả các công việc của mình, vì vậy tôi phải quay lại.

Tuy nhiên, Đại công tước Saint-Owan dường như muốn đi dạo thêm một chút. Không phải quý ông đó đang buồn ngủ sao?

Tôi có thể quay lại Temple, nhưng tôi chắc chắn sẽ không thể chớp mắt được vì đã quá muộn, vì vậy tôi thực sự không có thời gian để đi bộ nhiều hơn.

“Reinhardt, cậu nghĩ sao về Arnaria?”

Đối với tôi, Đại công tước Saint-Owan chẳng hơn gì cha của một người bạn.

Nhưng tại sao tôi lại có cảm giác như ông ấy là bố vợ tôi vậy? Ông ấy chấp tay sau lưng, tỏ ra nghiêm túc và nói chuyện như thể ông ấy đang cố gắng đặt tôi vào vị trí của tôi vì mối quan hệ của tôi với con gái mình chứ không phải vì địa vị của tôi.

Điều gì đã xảy ra với điều đó?

Không có gì giữa chúng tôi, nhưng tôi cảm thấy như mình đã đến mức không thể sửa chữa được nữa.

Tất nhiên, gạt chuyện đó sang một bên, câu hỏi của Đại công tước...

Tôi nghĩ gì về Arnaria?

"Tôi nghĩ nó thật tuyệt vời. Tôi chưa thấy nơi nào giống như vậy, nhưng... tôi còn phải học hỏi nhiều, nên tôi không biết diễn đạt những cảm xúc này như thế nào cho đúng. Lời xin lỗi của tôi."

"Cậu rất biết cách nói chuyện."

Có quá rõ ràng rằng tôi chỉ nói những điều đó mà không có ý nghĩa gì không?

Đại công tước nhìn qua khu vườn của Arnaria.

"Đó là một nơi cô đơn."

Ngay cả Đại công tước, người đã khiến toàn bộ Cung điện không có gì ngoài những con búp bê tự động, cũng nghĩ rằng khung cảnh biệt lập của Arnaria thật cô đơn.

Hầu hết những người làm vườn, bảo vệ và nhân viên đều là golem.

Có vẻ như một số nhân viên là con người, nhưng Arnaria chỉ có thể vận hành với số người tối thiểu.

Có lẽ là vì mục đích an toàn, và chắc chắn sẽ an toàn hơn nhiều theo cách đó, nhưng kết quả là

Arnaria đã trở thành một nơi an toàn, xinh đẹp và cô độc.

Tôi không biết mình nên có phản ứng gì trước những lời mà chủ nhân của Cung điện Trắng đã nói ra từ chính miệng mình.

“Harriet đã ở đây một thời gian dài.”

“Có vẻ như thế.”

Một người coi thường bất cứ ai có địa vị thấp hơn mình và kém tài năng hơn—Harriet đã từng là một người như vậy.

Cô ấy được đối xử với sự tôn trọng tối đa và lớn lên xinh đẹp ở nơi đó, được bao bọc bởi Gia tộc, những người sẽ chăm sóc cô ấy bất cứ khi nào cô ấy cảm thấy tức giận và làm ầm ĩ lên dù chỉ là một vết xước trên người.

“Cậu có hiểu tại sao ta gửi Harriet đến Temple không?”

Đó là một câu hỏi tôi đã có trong một thời gian dài rồi.

Harriet có thể học Ma thuật ở Arnaria. Đó là Đại công quốc Saint-Owan, và cha cô là một Archmage, vậy tại sao cô phải đến Temple để học Ma thuật?

Harriet de Saint-Owan, tiểu thư của Công quốc Saint-Owan, một lãnh địa rất tiên tiến về Ma thuật, đã từng học lên Royal Class của Temple.

Đó là thiết lập tôi đã làm cho Harriet.

Tuy nhiên, thực ra Harriet không cần học Ma thuật ở Temple.

Cuối cùng, 'tại sao' cho điều đó cũng đã được bổ sung.

Harriet đã sống trong Cung điện hiu quạnh đó suốt đời cho đến lúc đó.

Harriet kiêu ngạo, không biết cách đối xử với người khác và sống một cuộc sống mà mọi thứ sẽ được giải quyết nếu cô ấy than vãn đủ lâu. Cô ấy là người đối xử với thường dân và chư hầu mà cô ấy thỉnh thoảng gặp phải như sâu bọ.

Một người cha sẽ làm gì khi thấy con gái mình hành động như vậy?.

"Công tước muốn cô ấy thu thập một số kinh nghiệm và gặp gỡ nhiều người khác nhau... Có phải vậy không?"

"Thực vậy."

Temple là nơi mà địa vị của một người trở nên vô nghĩa.

Ở Temple, người ta không thể gây áp lực cho người khác bằng địa vị của mình.

Đại công tước Saint-Owan muốn Harriet, người đã lớn lên được che chở, thu thập một số kinh nghiệm trong một môi trường hoàn toàn khác. Ông

muốn cô biết rằng thế giới mà cô biết và trải nghiệm không phải là tất cả.

Vì vậy, Công tước đã gửi cô ấy đến Temple.

Tuy nhiên, Harriet đã không thay đổi cho đến cuối cùng trong bản gốc.

Tuy nhiên, mọi thứ đã trở nên khác biệt do sự hiện diện của tôi.

Đại công tước Saint-Owan hẳn đã muốn Harriet tình cờ gặp một người nào đó giống tôi, nếu không phải là một người giống hệt tôi.

“Harriet dường như đã có rất nhiều bạn bè, và tính cách của con bé cũng thay đổi rất nhiều.”

“ ... ”

“Tuy không thể nói tất cả là do cậu, nhưng cũng không thể nói là không phải.”

Đại công tước muốn Harriet thay đổi, và cô ấy đã thực sự thay đổi. Ông ấy có vẻ hài lòng với điều đó. Sự hẹp hòi của cô đã giảm đi rất nhiều. Cuối cùng, mặc dù Công tước phản đối Hiệp hội Nghiên cứu Phép thuật, nhưng điều đó có nghĩa là Harriet đang kết bạn một cách suôn sẻ.

Công tước không thể hoàn toàn ghét nó được.

Tôi cảm thấy hơi lạ khi nghe những điều đó từ ông ấy.

Đại công tước xứ Saint-Owan và Gia tộc của ông...

Họ dường như không quá bối tắc về tình trạng của họ. Trên thực tế, tôi được cho là một kẻ ăn mày hèn mọn trên đường phố, và nói một cách phũ phàng, tôi là một người mà ngay cả những người bình thường cũng sẽ coi thường. Thực ra, Harriet đã không gọi tôi là kẻ ăn mày hay gì đó tương tự trong một thời gian.

Tuy nhiên, Gia tộc của Đại Công tước dường như không có bất kỳ thành kiến nào đối với tôi, bất kể tôi đến từ đâu.

‘Cậu ấy là thường dân, nhưng cậu ấy vẫn là bạn của con gái tôi, vì vậy tôi nên đối xử tốt với cậu ấy.’

Nó thậm chí không ở mức đó. Công tước dường như không quan tâm chút nào.

Khi tôi gặp ông ấy lần đầu tiên, Đại công tước đã nói rằng con gái ông ấy sẽ không bao giờ tìm kiếm lời khuyên từ một người thấp kém như tôi, nhưng Công tước thực sự đang nói từ quan điểm của Harriet.

Hỏi đó tôi không nói gì vì không muốn lùi bước.

“Công tước nghĩ gì về lý lịch của tôi?”

Vì vậy, tôi chỉ quyết định hỏi vì tôi tò mò. Đại công tước lặng lẽ nhìn tôi.

Có vẻ như ông ấy phải suy nghĩ về điều đó trong một thời gian.

“...Cậu có biết lịch sử của Gia tộc Saint-Owan không?”

Đại công tước trả lời tôi bằng một câu hỏi hoàn toàn bất ngờ.

"Tôi không."

“Tổ tiên của Gia tộc Saint-Owan là thợ thuộc da.”

“ ... ”

“Đao phủ, thợ thuộc da và đồ tể... Những công việc này được coi là thấp kém nhất trong số thấp kém. Hồi đó, họ thậm chí không thể có một ngôi nhà gần một ngôi làng.”

Thấp kém nhất của thấp kém nhất sẽ là những người bị phớt lờ và coi thường, ngay cả bởi những kẻ thấp hèn.

“Nhà của một thợ thuộc da có thùng đựng nước tiểu để khử trùng da, và mùi hôi ngán cản họ sở hữu những ngôi nhà trong làng. Ta thực sự đã nghĩ thấy nó trước đây; Ta không thể nói nó đã đủ để gọi nó là khủng khiếp.”

“ ... ”

“Chỉ làm thợ thuộc da thôi cũng đủ lý do để ly hôn rồi. Cho dù họ đã nói trước rằng họ có thể chịu đựng được, nhưng nếu họ đòi ly hôn, ta chỉ có thể làm gì khác ngoài việc chấp nhận. Gia tộc Saint-Owan có nguồn gốc từ những người thợ thuộc da như vậy.”

Đại công tước Saint-Owan kể cho tôi nghe những câu chuyện về quá khứ mà ngay cả tôi cũng không biết đã xảy ra. Ông ta có thể quên tất cả về nguồn gốc của họ trong xưởng thuộc da, nhưng Đại công tước đã nhớ nó.

“Gia tộc Saint-Owan, không, cậu nghĩ làm thế nào con cháu của những người thấp kém như vậy, những người thậm chí không được coi là thường dân, lại có thể vươn xa như vậy?”

Sự khác biệt giữa địa vị của một thợ thuộc da đầy mùi nước tiểu thối rửa và Arnaria của Cung điện Trắng là vô cùng lớn.

Tuy nhiên, Gia tộc Saint-Owan là chủ nhân của Công quốc.

Tại một thời điểm nào đó, họ đã bỏ lại nguồn gốc thấp hèn của mình. Tuy nhiên, chủ nhân của Cung điện Trắng vẫn không quên nguồn gốc của mình.

“...Có phải nhờ tài năng không?”

"Phải."

Đó là điều duy nhất cần thiết để kẻ tầm thường trở nên cao quý.

Họ đã vượt qua được khoảng cách.

“Dòng dõi Saint-Owan đã mang trong mình mối quan hệ mạnh mẽ với Ma thuật qua nhiều thế hệ, nhưng đối với một thợ thuộc da, Ma thuật chỉ là một từ, một thứ quá xa vời để với tới. Tuy nhiên,

từ thời điểm chúng tôi bằng cách nào đó đánh thức được tài năng đó, trải qua nhiều thế hệ, cuối cùng chúng tôi đã đạt được điểm này.”

"Địa vị xã hội..."

"Nó vô dụng."

"Sau tất cả, thế giới chỉ cần những người hữu ích."

"Những người sinh ra là quý tộc có thể là quý tộc ngay bây giờ, nhưng chúng ta không biết tương lai có thể mang lại điều gì."

"Tương tự như vậy, một người sinh ra đã thấp kém, bây giờ có thể thấp kém, nhưng không thể biết điều gì sẽ xảy ra trong tương lai."

"Chỉ với khả năng, tài năng hoặc sức mạnh..."

"Mọi thứ đều có thể vượt qua được."

Đại công tước Saint-Owan nhìn tôi.

Ông là một người đàn ông lạnh lùng, trọng dụng nhân tài.

"Xuất thân thấp kém của cậu không còn quan trọng nữa vì cậu đã vào được Royal Class rồi."

"..."

...

* * *

"Trạng thái? Thời điểm cậu tốt nghiệp, bất kỳ vương quốc, quốc gia hay thậm chí là Đế quốc, nếu cậu quyết định ở lại, sẽ chạy đua với chính họ để trao cho cậu một danh hiệu để trói buộc cậu; nó

cũng sẽ không trống rỗng. Họ có thể trao cho cậu một danh hiệu tương đương với của ta.”

Tôi là một thường dân, nhưng tôi không có lý do gì để tiếp tục sống như một người bình thường.

Đó là nhờ tài năng của tôi. Tôi là một người sử dụng [sức mạnh siêu nhiên], và nếu tôi lớn lên an toàn cho đến khi tốt nghiệp, tôi sẽ mạnh hơn bất kỳ hiệp sĩ bình thường nào.

—Tài năng của tôi... Sức mạnh của tôi...

Tôi đã có thể được coi là một quý tộc từ những điều đó một mình.

Đại công tước Saint-Owan thậm chí còn không coi tôi là thường dân khi tôi đã được đảm bảo rằng sẽ có một tương lai như vậy đang chờ đợi tôi.

Tất nhiên, đó là những giá trị của Đại công tước, người biết rằng nếu một người được hỗ trợ bởi tài năng, địa vị của họ sẽ theo sau.

Các thành viên trong Gia tộc Đại công tước đối xử với tôi bình thường vì họ biết rằng việc xem xét lý lịch của tôi là vô nghĩa.

Chỉ vì tài năng của tôi...

Đó có phải là lý do tại sao ông ấy thừa nhận tôi?

Đại công tước Saint-Owan và Gia tộc ông đều là những người trọng dụng nhân tài nên họ không quan tâm đến địa vị.

Nếu bạn bắt tài, họ sẽ coi thường bạn, nếu không phải vậy, họ sẽ tôn trọng bạn.

Tôi đã được tôn trọng.

“Vì vậy, ta không quan tâm đến xuất thân của cậu. Đừng lo lắng.”

Tuy nhiên, những gì Đại công tước nói với tôi khi ông ấy nhìn tôi hơi lạ.

Tôi chỉ hỏi Công tước những điều đó vì tôi tò mò, nhưng tôi thực sự không lo lắng về xuất thân của mình, ông biết không? Vậy tại sao ông ấy lại nghĩ tôi như vậy?

“Cậu thừa đủ tư cách để cưới Harriet.”

“...?!”

KHÔNG.

Công tước đang nói về cái gì vậy?

“Điều đó có nghĩa là cậu không cần phải lo lắng về xuất thân khiêm tốn của mình để cầu hôn Harriet.”

KHÔNG.

Không chờ đã!

“Đó không phải là lý do tại sao cậu đột nhiên đến nơi này vào giờ này để hỏi điều đó?”

Có vẻ như tất cả thành viên Gia tộc của Đại công tước đã hiểu lầm nghiêm trọng điều gì đó.

Đại Công tước còn có một sự hiểu lầm thậm chí còn tồi tệ hơn thế.

Ông ấy nghĩ rằng tôi đã hẹn hò và rằng tôi đã đi theo con đường đó với bước tiếp theo trong tâm trí - kết hôn.

Không có thắc mắc...

Công tước đã mở cổng như thể ông ấy đã chờ đợi khoảnh khắc đó...

Nó đã không như thế! Tôi vừa ghé qua Arnaria, tôi không đến đây vì tôi thích Harriet đến mức đó, nhưng rõ ràng là Công tước nghĩ rằng tôi đến Arnaria vào ban đêm vì tôi muốn được ông ấy cho phép kết hôn với Harriet.

“Tuy nhiên, đừng vượt quá giới hạn.”

Đối mặt với Đại công tước có vẻ mặt dữ tợn như thể ông ấy sẽ xé xác tôi ra nếu tôi chạm vào con gái ông ấy trước khi kết hôn, tôi không thể nói với ông ấy rằng tôi chỉ đến Saint-Owan để gặp gỡ một nữ senpai mà tôi biết.

Nếu tôi nói thế, Công tước sẽ giết tôi mất.

Tất cả chỉ là hiểu lầm.

Khoảnh khắc tôi hiểu rằng mọi chuyện là như vậy, tôi sửng người vì không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Tôi chỉ đơn giản là đến đó để có quyền truy cập ưu tiên vào cổng dọc...

Tuy nhiên, đột nhiên tôi được phép kết hôn với Harriet.

Nếu tôi muốn trở thành một quý tộc, tôi sẽ có vô số cơ hội.

Tôi có đủ tư cách để kết hôn với Harriet, vì vậy tôi không cần lo lắng về việc cầu hôn cô ấy.

Tuy nhiên, tôi không nên vượt qua ranh giới nếu không tôi sẽ chết.

Khi Đại công tước Saint-Owan nói những điều đó, tôi không thể nói với ông ấy rằng tôi không thực sự có quan hệ tình cảm với con gái ông ấy.

Tôi cảm thấy như Công tước sẽ hỏi tôi tại sao tôi không hẹn hò với Harriet nếu tôi nói điều đó.

Harriet không có ở đây vào lúc này để ngăn Đại công tước chạy lung tung.

Vì vậy, tôi đã rời khỏi Cung điện Trắng sau khi được cả Gia tộc công nhận là bạn trai của con gái họ trong khi giữa chúng tôi thực sự không có gì cả.

Tôi cảm thấy như mình sắp phát điên.

Chuyện quái quỷ gì xảy ra vậy?

Nếu sau này tôi không cưới Harriet, chắc chắn họ sẽ giết tôi.

Tôi chắc rằng họ sẽ nghĩ rằng tôi chỉ chơi đùa với con gái họ và sẽ không tin tôi chút nào nếu tôi cố giải thích tại sao tôi không kết thúc với Harriet.

TÔI...

Tôi đã thực sự làm điều đó.

Tôi có thực sự phải kết hôn với Đồ ngọc bây giờ không?

Tất nhiên, để điều đó xảy ra, chúng tôi sẽ phải giải quyết Sự cố Cổng đó, vì vậy tôi nghĩ sẽ thật tuyệt nếu chúng tôi có thể đạt được điều đó. Cho đến lúc đó, mọi thứ sẽ ổn thôi.

Dù sao...

Những cuộc phiêu lưu hàng đêm của tôi, bắt nguồn từ việc Adriana đột ngột bỏ học, đã kết thúc.

Tôi đã cố gắng thực hiện một chuyến đi trong ngày qua Công quốc Saint-Owan trong khi cố gắng tìm ra những việc cần làm.

Cuối cùng, tôi đã không thể đưa Adriana trở lại, nhưng...

Tôi cảm thấy như mình đã gây ra một điều gì đó thậm chí còn lớn hơn...

Tôi nên làm gì...?

* * *

[Nhiệm vụ đã hoàn thành – Trở về]

[Bạn đã nhận được 200 Điểm thành tích.]

Tôi trở lại Thủ đô Đế quốc vào lúc bình minh.

Tôi chắc chắn rằng Ellen sẽ không còn lý do gì để đánh tôi nữa.

Cô ấy sẽ không đánh tôi khi hỏi tôi những câu như: “Đêm qua cậu ở đâu?!” Phải không?

Không, khi tôi nghĩ về điều đó, tôi chưa bao giờ thực sự bị Ellen đánh đập trừ khi chúng tôi luyện tập, nhưng cô ấy chưa bao giờ thực sự nghiêm túc khi đó.

Tại sao tôi lại lo lắng về việc bị cô ấy đánh? Tôi không phải là loại người đó.

Tôi đã bị thuần hóa sau khi bị đánh rất nhiều lần trong khi luyện tập sao...?

Adriana không còn ở Temple nữa...

Sự thật đó khiến tôi cảm thấy hơi cô đơn.

Dù sao...

Có một số người biết rằng tôi đã đi ra ngoài vào đêm hôm trước.

Tuy nhiên, không ai biết rằng tôi đã từng đến Công quốc Saint-Owan. Tôi vô cùng mệt mỏi vì không thể ngủ được, và tôi cũng không thể ngủ khi trở về vì thời gian.

“Cậu đã thức cả đêm?” Ellen hỏi tôi khi thấy rằng khuôn mặt tôi là biểu hiện hoàn hảo của sự mệt mỏi.

“À... tớ phải làm gì đó.”

Đã đến giờ ăn sáng.

5 người, bao gồm cả tôi, luôn ngồi cùng nhau để ăn sáng.

—4 cô gái và tôi.

Harriet lên tiếng trong khi cau mày..

“Cậu đã ở đâu? Lại gây chuyện à?”

Vâng.

Tôi đã gây ra một số rắc rối, được rồi.

Tuy nhiên, rắc rối đó không chỉ liên quan đến bản thân tôi, mà cả Harriet, người trông giống như cô ấy đang cố gắng tìm ra thứ gì đó mà cô ấy có thể trêu chọc tôi, nhưng tôi không nói gì cả.

Thấy Harriet hành động như vậy... làm sao tôi có thể nói với cô ấy đây?

Tôi cảm thấy như mình đã quá khắt khe với cô ấy. Mặc dù Harriet không giống một Công chúa như Charlotte, nhưng khi nhìn thấy Arnaria trong Cung điện Trắng, tôi nhận ra rằng cô ấy chắc chắn có thể sánh ngang với Công chúa.

Tôi đã bắt nạt một người như thế bằng cách phun ra đủ thứ chuyện nhằm nhí.

Mặc dù Harriet cố gắng tán tỉnh tôi trước, nhưng dường như tôi đã làm tổn thương cô ấy rất nhiều chỉ vì tôi nghĩ rằng phản ứng của cô ấy thật buồn cười.

Tính cách của Harriet cuối cùng đã thay đổi, nhưng khi tôi nghĩ đến Harriet trong bộ váy trong

Cung điện đó, được đối xử hết sức trân trọng, tôi cảm thấy tội lỗi không hề tồn tại len lỏi trong mình.

"Vâng, tớ xin lỗi."

"...Huh? C-cái gì?"

Harriet lộ rõ vẻ ngạc nhiên khi tôi đột ngột xin lỗi.

"Cậu là một tiểu thư, nhưng tớ đã không đối xử với cậu như một tiểu thư; điều đó làm cậu cảm thấy tồi tệ, phải không?"

"C-chuyện gì thế này, đột nhiên... Cậu đang nói về cái gì vậy? S-tại sao cậu lại... lần này cậu định làm gì?"

Harriet dường như nghĩ rằng tôi nói những điều đó bởi vì tôi có một ý đồ đen tối khác.

'Thằng khốn, người có âm mưu gì mà tự nhiên gọi tôi là tiểu thư?' là những gì cô ấy dường như muốn nói.

Không chỉ Harriet mà cả Liana và Adelia cũng có vẻ khiếp sợ trước hành động đột ngột của tôi.

Không, nhưng tôi đã nghiêm túc kiểm điểm bản thân vào ngày hôm trước. Bỏ qua những lời của Đại công tước, tôi nghĩ rằng tôi đã quá khắc nghiệt với Harriet cho đến nay.

Sự hùng vĩ và tráng lệ của Arnaria...

Tôi đã đối xử với cô gái đó, người sống ở một nơi như thế, quá khắc nghiệt.

Tôi không thể đối xử với Harriet như một tiểu thư, nhưng ít nhất tôi nên đối xử tốt với cô ấy.

Harriet không phải là một Đồ ngốc, mà là một tiểu thư...

Lẽ ra tôi nên đối xử với Harriet tôn trọng hơn một chút...

Tôi không nên gọi Harriet là Đồ ngốc nữa.

“Từ giờ trở đi, tớ sẽ không gọi cậu là Đồ ngốc nữa, mà sẽ là Tiểu thư.”

“H-hả?! C-c-gì...? Cậu đang đùa tớ à? Tại sao cậu lại làm điều này với tớ ngay bây giờ?!”

“Chúc ngon miệng, thưa tiểu thư.”

Môi Harriet mấp máy, và cô ấy có vẻ bối rối. Không, tại sao cô ấy lại như vậy? Tôi chỉ nói với Harriet rằng tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy, phải không?

“Cậu, tớ không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng hãy ngủ một giấc đi.”

Liana khịt mũi với tôi và đột nhiên nói điều gì đó như thế. Vì lý do nào đó, nước da của cô ấy hơi chuyển sang màu xanh.

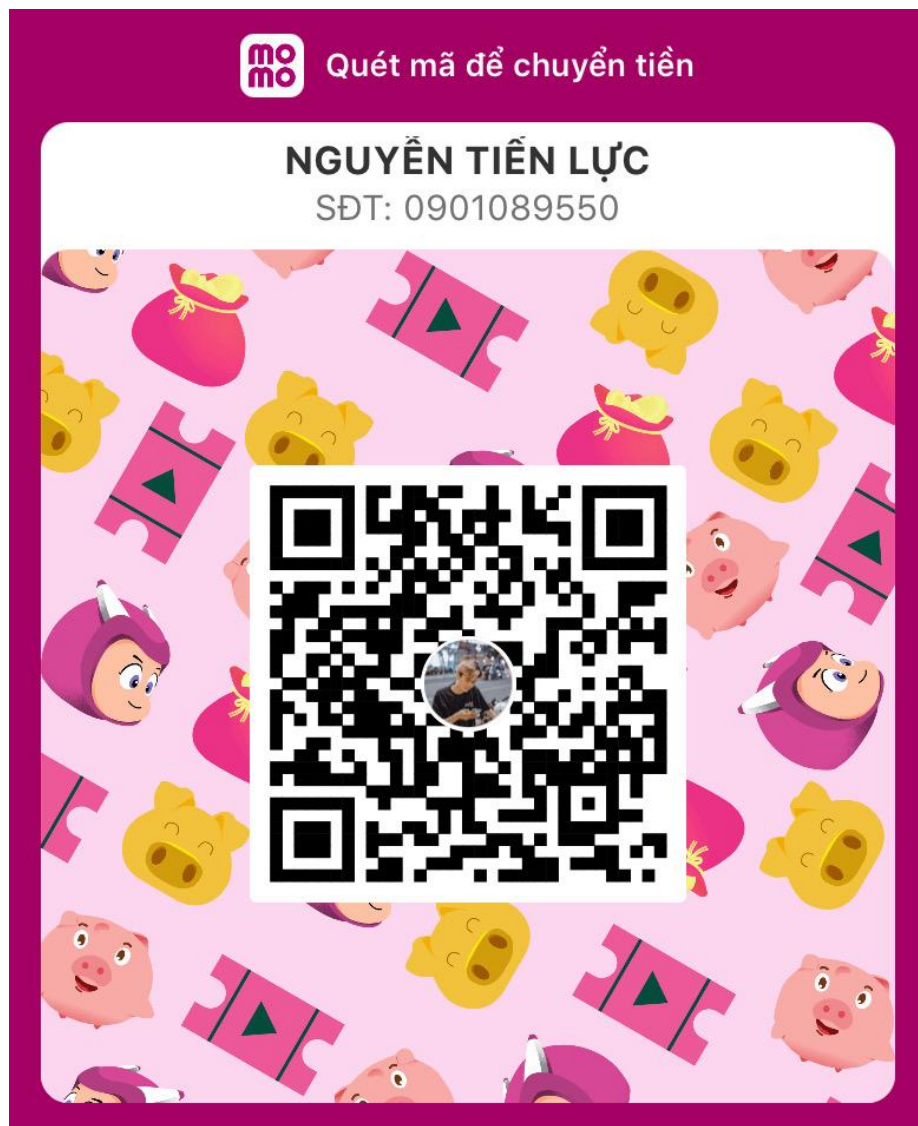
Điều gì là sai với cô ấy?

“...Tại sao?”

“Bởi vì lúc này cậu đang ở trong một tâm trạng kỳ lạ chết tiệt.”

Tôi đoán Liana nghĩ rằng tôi đang nói những điều
vô nghĩa vì tôi mệt mỏi.
Chà, tôi thực sự rất mệt mỏi.

*(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra
chương nhé.)*

Thanks For Reading